

Sygn. akt **IX Ka 1256/23**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 stycznia 2024 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SO Iwona Konopka**

protokolant: Zuzanna Oprzała

przy udziale prokuratora Joanny Augustyniak

po rozpoznaniu w dniach 23 listopada 2023 r., 4 stycznia 2024 r.

sprawy **R. S. ur. (...) w S., syna M. i B. oskarżonego z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 20 § 2 kks w zw. z art. 56 § 2 kks w zb. z art. 62 § 2 kks, art. 61 § 1 kks i inne**

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie

z dnia 9 sierpnia 2023 r., sygnatura akt X K 69/22

orzeka:

- zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
- zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania odwoławczego, w tym opłatę w wysokości 4000 (cztery tysiące) złotych.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IX Ka 1256/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 9 sierpnia 2023 r., sygn. X K 69/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>-błędu w ustaleniach faktycznych (niezasadny),</p> <p>-naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 4 k.p.k., art. 410 k.p.k. i alternatywnie art. 5 § 2 k.p.k. (niezasadny).</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Apelacja obrońcy nie zasługiwała na uwzględnienie.</p> <p>W pierwszej kolejności należy stwierdzić, iż Sąd I instancji w toku przewodu sądowego ujawnił wszystkie dowody, dokonał ich wnikliwej oceny z uwzględnieniem zasad wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego i w następstwie tak dokonanej oceny ustalił stan faktyczny nie zawierający błędów. Tak dokonana ocena w pełni korzysta z ochrony art. 7 k.p.k. Sąd orzekający dokonał wszechstronnej oceny wszystkich dowodów, przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego, a poczynione ustalenia faktyczne są wynikiem uznania za wiarygodne określonych dowodów, które to stanowisko Sąd szeroko i przekonywująco umotywował.</p> <p>Stwierdzić należy, że podnoszona obraza przepisów prawa procesowego, którą apelujący opiera m.in. na podstawie art. 7 k.p.k., tj. dokonania przez Sąd orzekający dowolnej oceny dowodów jest całkowicie chybiona.</p>		

Kwestionowanie przez skarżącego przekonująco uargumentowanych w pisemnych motywach orzeczenia poglądów dotyczących wiarygodności poszczególnych dowodów sprowadza się w zasadzie li tylko do przedstawienia w ich miejsce własnych, niepopartych zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, opinii dotyczących przedmiotowego zdarzenia, co w sposób oczywisty nie stanowi równocześnie o błędności tych pierwszych. Podkreślenia wymaga, że ustanowiony w art. 7 k.p.k. obowiązek dokonywania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego analizę dotyczy nie tylko Sądu orzekającego. Także skarżący, który zmierza do podważenia zasadności rozstrzygnięcia poprzez zakwestionowanie oceny dowodów stanowiących jego podstawę, nie może ograniczyć się do prostego zanegowania jej i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności winny być obdarzone wyłącznie dowody korzystne dla oskarżonego. Obowiązkiem skarżącego jest wykazanie, jakich konkretnych uchybień dopuścił się sąd meriti w kontekście zasad wiedzy - w szczególności logicznego rozumowania - oraz doświadczenia życiowego, oceniając zebrany materiał dowodowy (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2017 r., sygn. akt II KK 180/17, Legalis nr 1668825). Przytoczona przez apelującego argumentacja w tym zakresie nie mogła zatem zostać uznana za wystarczającą.

Niezasadnie skarżący podnosił także zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. Zgodnie z tym przepisem podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Do jego naruszenia może zatem dojść w sytuacji gdyby Sąd w swoich ustaleniach pominął dowód / dowody, które zostały ujawnione lub też oparł się na dowodach, które ujawnione na rozprawie nie zostały. Skarżący skutecznie nie wskazał, aby którakolwiek z tych okoliczności zaszła w niniejszej sprawie.

Odnosząc się merytorycznie do zarzutów podniesionych w apelacji stwierdzić należy, że nie sposób zgodzić się z obrońcą, że Sąd Rejonowy błędnie oparł swoje rozstrzygnięcie na dokumentacji podatkowej, dokonując ich niezasadnej oceny i kierował się ustaleniami wynikającymi z decyzji organów kontroli podatkowej. Należy zaznaczyć, że Sąd rozpoznający daną sprawę ma obowiązek rozstrzygać samodzielnie wszelkie zagadnienia prawne, zgodnie z brzmieniem art. 8 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. Sąd orzekający nie jest przy tym związany treścią decyzji organów podatkowych. Należy jednak wskazać, że zgodnie z dorobkiem orzecznictwa i judykatury Sąd orzekający powinien brać pod uwagę zapadłe decyzje w postępowaniu podatkowym, pamiętając jednak o tym, że nie przesądzają one o odpowiedzialności karno – skarbowej. Sąd orzekający powinien przy tym wykorzystać ustalenia organów podatkowych. Poglądy wyrażone w kwestiach wymagających rozstrzygnięcia mogą stanowić ważny materiał pomocniczy, którego Sąd nie

powinien pomijać, lecz nie może być z nim związany (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5.02.2003 r., sygn. IV KKN 617/99). Zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych nie stoi na przeszkodzie, aby Sąd orzekający wykorzystywał materiał zgromadzony w innym postępowaniu dla poczynienia własnych ustaleń faktycznych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3.06.2020 r., sygn. IV KK 519/19). Należy uznać, że Sąd orzekający ma możliwość, a nie obowiązek opierania się na ustaleniach innego organu i na tym polega samodzielność jurysdykcyjna Sądu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 24.07.2018 r., sygn. II AKa 50/18). Samodzielność jurysdykcyjna Sądu orzekającego nie oznacza jednak dowolności w rozstrzyganiu zagadnień faktycznych i prawnych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 6.06.2018 r., sygn. II AKa 115/18), co oznacza, że samodzielność jurysdykcyjna nie uprawnia do dokonania dowolnych ustaleń w zakresie obowiązków podatkowych. Nie ulega przy tym wątpliwości, że do podstawowych i najważniejszych obowiązków Sądu orzekającego wypada zaliczyć przeprowadzenie wszelkich dowodów na ustalenie prawdy materialnej oraz potrzebnych do wyjaśnienia istotnych okoliczności dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego.

W ocenie Sądu odwoławczego analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego, iż Sąd Rejonowy dokonał ustaleń faktycznych w sprawie, które należy uznać za prawidłowe - w

oparciu o całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego, co jasno wynika z pisemnych motywów wyroku. Niewątpliwie załączone do akt sprawy decyzje organów podatkowych zostały słusznie wykorzystane przez Sąd Rejonowy do dokonania własnych ustaleń faktycznych w sprawie, z uwzględnieniem pozostałych dowodów ujawnionych w sprawie w postaci zeznań świadków oraz częściowo wyjaśnień oskarżonego, a także pozostałych dokumentów w postaci przedłożonych przez oskarżonego certyfikatów laboratoryjnych sprzedanego towaru, tzw. atestów, umowy pożyczki, a także wyciągu z konta bankowego.

W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny wyjaśnień oskarżonego w powiązaniu ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, uznając, że oskarżony działał w zamiarze ułatwienia innym podmiotom oszustwa podatkowego, a rolą spółki reprezentowanej przez oskarżonego było jedynie podwyższenie ceny towaru, przy czym oskarżony nie zawierał z kontrahentami umów handlowych, handel pomiędzy podmiotami odbywał się łańcuchowo, a towar był sprzedawany niezwłocznie następnemu odbiorcy tego samego dnia lub następnego dnia.

W pierwszej kolejności zauważenia wymaga, że w dniu 31.10.2017 r. przeprowadzono czynności sprawdzające wobec spółki (...) sp. z o.o. (k. 274). Ze sporządzonego protokołu wynika, że spółka (...) sp. z o.o. w toku postępowania sprawdzającego przedłożyła wszystkie dokumenty, które związane były z transakcjami

przeprowadzonymi ze spółką (...) sp. z o.o. , na co składały się 4 faktury VAT o nr (...) r.,(...), (...) i(...), kserokopie certyfikatów laboratoryjnych sprzedawanego towaru, a także wydruki zapisu na koncie za okres od 9.04.2014 r. Powyższe, w ocenie Sądu odwoławczego oznacza, że oskarżony już wówczas nie dysponował dowodami związanymi z transakcjami przeprowadzonymi pomiędzy spółką (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. w postaci wiadomości e-mail potwierdzającymi fakt dokonania zakupu i innymi tego typu dokumentami potwierdzającymi fakt zawarcia tych transakcji, czy też choćby wiadomościami email dotyczącymi wykonania transportu zamówionego towaru, tak ze spółką (...), jak też i odbiorcą spółką (...). Wydaje się bowiem, że samo wystawienie faktury i potwierdzenie w postaci dokonania przelewu, nie było wystarczające dla dokonania wskazanych na fakturach transakcji . Zdaniem Sądu odwoławczego zważywszy na fakt, iż we wskazanym okresie – zgodne z twierdzeniami oskarżonego – spółka dopiero co rozpoczęła własną działalność, a zawarte transakcje ze spółką (...)były pierwszymi transakcjami dla nowo powstałej i działającej spółki o.o. reprezentowanej przez oskarżonego nie sposób – kierując się zasadami logiki i doświadczenia życiowego - uznać, że kwestionowane w toku przedmiotowego postępowania transakcje zawarte zostały wyłącznie ustnie, bez żadnej wymiany korespondencji, choćby mailowej w tym zakresie. Zważyć przy tym należy na wartość nabycia i sprzedaży towaru, tj. cynku. Zaznaczenia przy tym wymaga, że brak stosownej dokumentacji lub

choćby wymiany korespondencji w tym zakresie prowadzi do wniosku, że udział oskarżonego w tych transakcjach polegał wyłącznie na wystawieniu odpowiedniej faktury sprzedaży i odebrania informacji o dokonanym transporcie na rzecz spółki (...) a także wykonania odpowiedniej płatności. Biorąc pod uwagę kwoty, jaki winny zostać uiszczony tak na rzecz spółki oskarżonego, jak też i oskarżonego na rzecz spółki (...), należało mieć przy tym na względzie, że oskarżony w istocie nie posiadał żadnej wiedzy na temat szczegółów dokonywanych transakcji, jak również osób biorących w nich udział. Jednocześnie należało mieć na względzie, że oskarżony, choć w 2014 r. stawiał pierwsze kroki jako przedsiębiorca, to jednak posiadał doświadczenie zawodowe jako pracownik banku, a tym samym wiedzę o konieczności przechowywania dokumentacji przez okres 5 lat, przy czym już w roku 2017 – tj. w momencie przeprowadzania czynności sprawdzających przez organ podatkowy wobec jego spółki – dysponował jedynie fakturami oraz certyfikatami laboratoryjnymi cynku, a także historią rachunku, a przy tym złożył oświadczenie, że umowy z kontrahentami nie były zawierane ustnie, a transport towaru zapewniała spółka, od której towar został zakupiony i uważał, że posiadane dokumenty i złożone oświadczenie były wystarczające dla wykazania prawidłowości i rzetelności wystawionych faktur. Zaznaczenia przy tym wymaga, że słusznie Sąd Rejonowy uznał, że transakcje sprzedaży odbywały się łańcuchowo, co świadczy również o ich pozorności, gdyż miały miejsce w ten sam dzień lub najdalej na drugi dzień po zakupie. Wbrew bowiem

twierdzeniom obrońcy faktura VAT o nr (...) wystawiona została przez spółkę z o.o. (...) na rzecz spółki oskarżonego w dniu 28.08.2014 r. i dotyczyła sprzedaży cynku w ilości (...), zaś spółka (...) wystawiła fakturę (...) r na tą samą ilość cynku w dniu 29.09.2014 r. Faktura VAT o nr (...) wystawiona przez spółkę (...) na (...) cynku wystawiona została w dniu 28.08.2014 r., a spółka oskarżonego na tą samą ilość cynku wystawiła na rzecz spółki (...) fakturę (...) r. w dniu 29.08.2014 r. Faktura o nr (...) została wystawiona przez (...) na rzecz (...) na ilość (...) cynku w dniu 2.09.2014 r., a spółka oskarżonego na rzecz (...) wystawiła fakturę (...) na tą samą ilość cynku w dniu 2.09.2014 r. Faktura VAT o nr (...) została wystawiona przez (...) na rzecz (...) na (...) cynku, zaś (...) wystawił na rzecz (...) fakturę (...) w dniu 5.09.2014 r. (k.4-7, 10-14). Obrońca powołując ten argument wskazuje błędne daty wystawienia faktur myląc je ewidentnie z ich numerami. Analiza dokumentów wystawionych przez spółkę (...) na rzecz (...) wyraźnie wskazuje, że daty wystawienia nie są zbieżne z numerami faktur, jak to powołuje obrońca w uzasadnieniu apelacji, a co za tym idzie wnioski o dokonywanie łańcuchowej sprzedaży, jaki wywiódł Sąd Rejonowy z analizy tej dokumentacji należy uznać za prawidłowy. Nie ulega przy tym wątpliwości, że zebrany materiał dowodowy, a wynikający z wiarygodnych decyzji podatkowych, na które także powołuje się obrońca w apelacji, wskazuje, że spółka (...) w datach transakcji dokonywanych na rzecz spółki reprezentowanej przez oskarżonego miała cechy znikającego podmiotu. Spółka (...) ostatnią deklarację VAT-7K złożyła za drugi kwartał 2013 r., w

zakresie podatku od osób prawnych złożyła deklarację CIT-8 za rok 2012 r., zaś w zakresie zaliczek pobranych na podatek dochodowy złożyła w roku 2012 r. deklarację PIT-4R, z której wynikało, że w spółce zatrudniona była jedna osoba. Wobec powyższego spółka ta została w dniu 17 marca 2014 r. wykreślona z rejestru podatników podatku VAT. Jednocześnie w wyniku ustaleń kontrolnych stwierdzono, iż spółka pod podanym adresem nie posiada siedziby, ani nie prowadzi działalności i nie posiada żadnego majątku ruchomego. W wyniku przeprowadzonej wobec wskazanego podmiotu kontroli nie uzyskano od spółki (...) żadnych dokumentów potwierdzających dokonanie transakcji na rzecz spółki oskarżonego, a objętych fakturami stanowiącymi przedmiot postępowania, w szczególności potwierdzających fakt nabycia ze strony (...) cynku, następnie odsprzedanego na rzecz (...) sp. z o.o. Zaznaczenia przy tym wymaga, że według zgromadzonej dokumentacji spółka (...) dokonywała także sprzedaży cynku na rzecz innych podmiotów, poza spółką oskarżonego. Co istotne spółki te jak np. (...) sp. z o.o. wystawiały kolejne faktury sprzedaży cynku także na rzecz spółki (...) sp. z o.o. Organy kontroli podatkowej ustaliły także, że spółka (...) nie posiada żadnych dokumentów związanych z nabyciem towaru, tj. cynku następnie sprzedawanego na rzecz spółki reprezentowanej przez oskarżanego. Według ustaleń spółka (...) miała przekazywać środki na rzecz m.in. podmiotu zarejestrowanego w sądzie okręgowym w H. jednak nie stwierdzono, aby ten podmiot, ani także spółka (...) wykazała informacje na

temat przeprowadzanych transakcji wewnątrzspółnotowych. Ustalenia wynikające zatem z decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego K. z dnia 6 września 2018 r. (k. 86 i n.) prowadzą do wniosku, że spółka (...) nie mogła prowadzić działalności na taką skalę, jak wynika to z faktur wystawionych przez tę spółkę w roku 2014 r., a dotyczących sprzedaży cynku, także i na rzecz spółki reprezentowanej przez oskarżonego. Zaznaczenia przy tym wymaga, że tego rodzaju działalność spółki (...) nie wynika z zeznań złożonych przez prezesa jej zarządu A. C.. Należy mieć na względzie, że z zeznań tego świadka wynika, iż w istocie działalność w ramach tej spółki prowadził jej mąż J. C., który także był jedynym pracownikiem zatrudnionym w spółce. Wiedza świadka na temat działalności prowadzonej przez jej męża w żadnym razie nie pokrywała się z dokumentacją wynikającą z faktur wystawionych przez tę spółkę. m.in. także na rzecz spółki oskarżonego. Zaznaczenia przy tym wymaga, że spółka (...) w związku z zakresem prowadzonej działalności wynikającej z faktur wystawionych na rzecz spółki (...) winna przynajmniej pokrywać koszty transportu, a zupełnie nie wynika to z zeznań powołanego świadka, a także i dokumentacji zgromadzonej w toku kontroli organów podatkowych, co jest także sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonego, który twierdził, że koszty transportu ponosiła spółka (...). Podkreślić należy, że oskarżony zapewniał, że to nie on ponosił koszty transportu. Jednocześnie, jak wynika z dowodów w postaci ustaleń wynikających z przeprowadzonej kontroli organów podatkowych (decyzja Naczelnika Urzędu Skarbowego w C. z dnia 24

października 2018 r. – k. 11 i n.)
jak również z zeznań przesłuchanych
w toku postępowania sądowego
świadków będących pracownikami
spółki (...) wynika, że spółka
ta, poza magazynami, nie
posiadała własnych środków
transportu, a transport zależny
był od kontrahenta. Oznacza
to, że w przypadku transakcji
dokonywanych przez spółkę
oskarżonego transport sprzedanego
na rzecz spółki (...) cynku
musiałby być zagwarantowany
przez spółkę (...) lub (...).
Oskarżony zaś takiego transportu
nie zapewniał, a jak już wskazano
spółka (...) również nie posiadała
żadnego zaplecza transportowego,
co wynika z zeznań A. C., jak
również nie posiadała dokumentacji
związanej z pokrywaniem
kosztów transportowych zakupów
dokonywanych przez spółkę z o.o.
(...) na rzecz spółki (...), także przy
udziale pośredników przewozowych.

Także i zeznania świadka K. P.
(k. 409, 634-635) przesłuchanego
w toku postępowania odwoławczego
nie dały podstaw do odmiennej
oceny zebranego w sprawie
materiału dowodowego dokonanej
przez Sąd Rejonowy. Świadek
bowiem w odczytanych zeznaniach
wskazał, że dokonywał na rzecz
spółki (...) transportu cynku, jednak
w toku rozprawy odwoławczej
podkreślił, że zawsze takie
transporty potwierdzone stosowną
dokumentacją, a także zleceniem
w formie pisemnej. Świadek
przy tym nie pamiętał, czy
transporty cynku miały związek
ze spółkami (...) lub (...) Wobec
powyższego zeznania świadka nie
potwierdziły w żadnym razie
treści wyjaśnień oskarżonego, a w
świecie powyżej zaprezentowanego
stanowiska odnośnie spółki (...)

należało stwierdzić, iż świadek nie mógł dokonywać transportu cynku, o którym zeznawał na zlecenie spółki (...).

W świetle powyższego należało dojść do przekonania, że spółka (...) nie mogła prowadzić działalności w postaci sprzedaży cynku, co oznacza, że oskarżony jako reprezentujący spółkę (...) nie mógł tego towaru od tej spółki nabyć zgodnie z wystawionymi fakturami, a następnie sprzedać na rzecz spółki (...). Podnoszona zatem przez obrońcę kwestia ponoszenia kosztów magazynowania towaru i jego transportu, która powinna odzwierciedlać się w naliczeniu marży, w ocenie Sądu odwoławczego, pozostaje zbędna wobec powyżej zaprezentowanej oceny. Wobec powyższego należało uznać, że ustalenie Sądu Rejonowego, iż rolą oskarżonego było jedynie podwyższenie ceny cynku przy wystawieniu faktury dla kolejnego podmiotu, przy czym oskarżony działał celowo w zamiarze ułatwienia innym podmiotom oszustwa podatkowego poprzez wystawienie i posłużenie się czterema nierzetelnymi fakturami było prawidłowe. Nie sposób przy tym uznać, że Sąd Rejonowy dokonał błędnej oceny zeznań świadków pracowników spółki (...) w zakresie transakcji dokonywanych przez ten podmiot ze spółką reprezentowaną przez oskarżonego. Jak już powyżej zauważano, spółka (...) prowadziła szeroko zakrojoną działalność, także w zakresie skupu i sprzedaży metali, w tym cynku i pierwotnie prowadzona była w ramach jednoosobowej działalności gospodarczej przez P. H.. Świadcowie zeznający w sprawie z ramienia spółki z o.o. (...), która została utworzona jako kontynuacja

działalności P. H., a reprezentował tę spółkę (...), przy czym jej pracownicy byli uprzednio pracownikami jednoosobowej działalności gospodarczej. Biorąc zatem pod uwagę zakres tej działalności, jak i ilość kontrahentów spółki, nie sposób uznać, że zeznania świadków dotyczących skupu i sprzedaży cynku, powinny prowadzić do wniosku, że wyjaśnienia oskarżonego, że faktycznie dokonał zakupu, a następnie sprzedaży cynku na rzecz spółki (...) zasługiwały na wiarę. Wszak z zeznań świadków nie wynikało w żadnym razie, że mieli oni wiedzę na temat transakcji dokonywanych ze spółką (...). Osoba oskarżonego nie była także znana świadkom, a sam oskarżony także nie znał żadnej z osób pracujących, czy reprezentujących spółkę (...). W żadnym zatem razie zeznania przesłuchanych osób w charakterze świadków – w świetle ustaleń wynikających z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym wyników kontroli organów podatkowych dokonywanych tak w stosunku do spółki (...) system i spółki (...) nie mogły prowadzić do wniosku o konieczności dokonania odmiennej oceny wyjaśnień oskarżonego, a tym samym odmiennych ustaleń faktycznych, do tych przeprowadzonych przez Sąd Rejonowy.

Mając na uwadze powyższe należy uznać, że Sąd I instancji w toku przewodu sądowego prawidłowo ujawnił materiał dowodowy sprawy, dokonał jego wszechstronnej oceny uwzględniającej wskazania wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego i w następstwie tak dokonanej oceny ustalił stan faktyczny nie zawierający błędów. Sąd Rejonowy dokonał

również trafnej prawno – karnej oceny zachowania oskarżonego.	
Wniosek	
- o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego (niezasadny), - o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania (niezasadny).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Zważywszy na nieuwzględnienie zarzutów zawartych w apelacji, o czym była mowa w punkcie 3 formularza uzasadnienia sekcja „zarzut”, wniosek o zmianę wyroku w postulowanym zakresie nie zasługiwał na uwzględnienie. Wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania należało uznać za chybiony, a to z racji brzmienia art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k., gdyż brak jest podstaw do przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	

1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Punkt I-II	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Sąd odwoławczy uznał, że wywiedziona apelacja była niezasadna i miała charakter wyłącznie polemiczny, zaś orzeczenie Sądu Rejonowego należało uznać za trafne. Szczegółowa odpowiedź na podnoszone przez skarżącego zarzuty, a zatem także i powody nieuwzględnienia apelacji, zostały omówione w punkcie 3 formularza uzasadnienia sekcja „zarzut” i „wnioski”. Sąd odwoławczy nie stwierdził przy tym z urzędu istnienia podstaw do uchylecia, bądź zmiany wyroku poza zakresem zaskarżenia, tj. przesłanek określonych w art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2	O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., a wysokość opłaty ustalono w oparciu o art. 3 ust. 1 ustawy i opłatach w sprawach karnych.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
---------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego dla. Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 9 sierpnia 2023 r., sygn. X K 69/22		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana